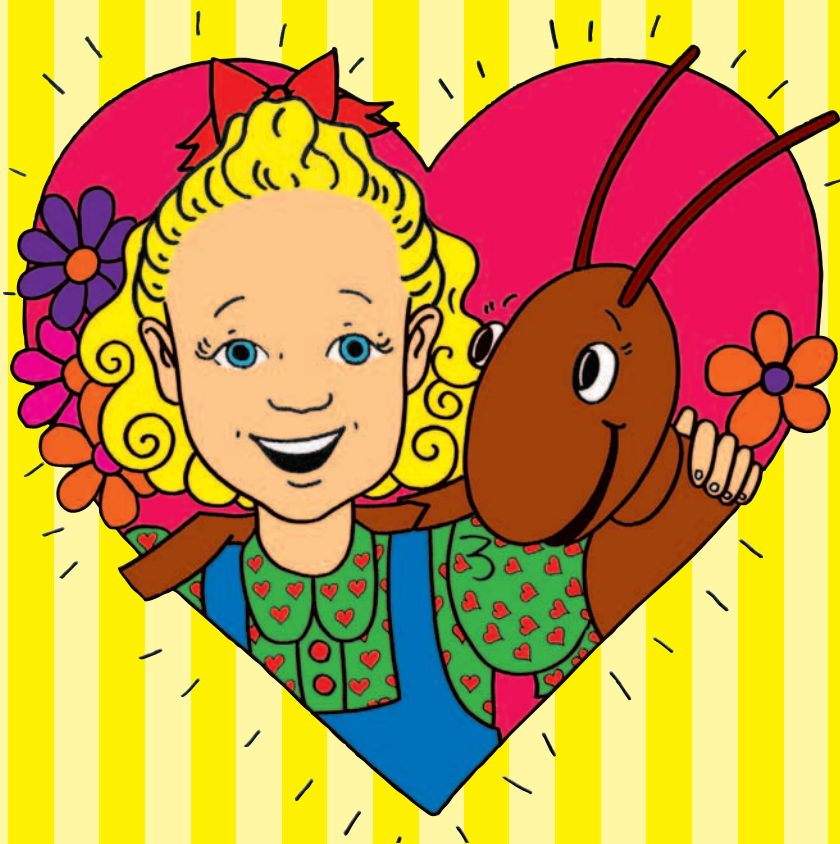

PAMOKANČIOS LILĖS ISTORIJS

Louise L. Hay

ir Dan Olmos

 RAMDUVA

UDK 087.5:159.922.7
Ha-129

Versta iš leidinio:

„The Adventures of Lulu“

Louise L. Hay and Dan Olmos

Iliustravo J. J. Smith-Moore

Viršelio dizainas Amy Gingery

Louise foto: CharlesBush.com

ISBN 13: 978-1-4019-0553-8

ISBN 10: 1-4019-0553-6

1st printing, July 2005

4th printing, February 2013

Printed in Singapore

Copyright © 2005 by Louise L. Hay

Iš anglų kalbos vertė Lina Teišerskienė
Redaktorė Gintarė Kinčienė

ISBN 978-609-8145-09-0

© Lina Teišerskienė, 2015

© UAB „Ramduva“, 2015

Turiny

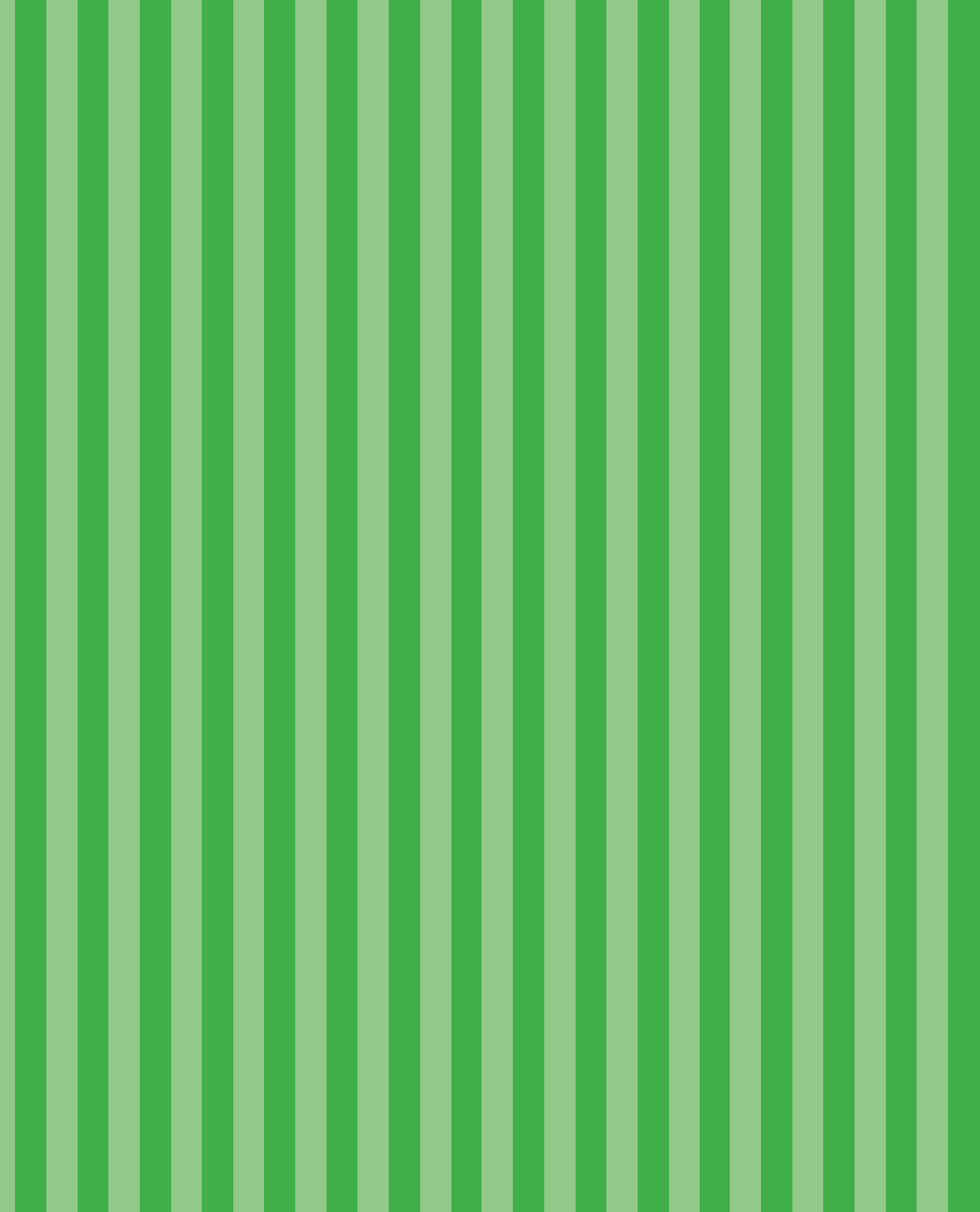
Įvadas4

1 DALIS: *Lilė ir skruzdėlytė. Žinutė apie meilę*7

2 DALIS: *Lilė ir ančiukas Vilis. Magiškas veidrodis*39

3 DALIS: *Lilė ir tamsa. Kaip nugalėti baimes*71

Apie Luizą L. Hay 103

Įvadas

Esu gavusi vienos moters laišką, kuriame ji papasakojo, kaip šios knygos istorijos jai padėjo vaikystėje. Jų dėka ji išsiugdė savigarbą ir savivertę. Minimos istorijos – Lilės spalvinimo knygelės, kurias aš sukūriau prieš daugelį metų. Spalvinimo knygelėse Lilė buvo tokia mergaitė, kokia aš norėjau būti vaikystėje – ilgaus šviesiais plaukais, savimi pasitikinti, padedanti kitiems bei norinti visko išmokti. Dan Olmos, menininkas J.J. Smith-More ir muzikantas Randall Leonard padėjo man sukurti šias Lilės istorijas – „Lilė ir skruzdėlytė“, „Lilė ir ančiukas Vilis“ bei „Lilė ir tamsa“ – jomis norėjome paskatinti vaikus siekti savo svajonių. Skaitykite šias istorijas kartu bet kuriuo metu, ypač jos tinkamos prieš miegą.

Aš tikiu, kad žinia apie tikėjimą, pasitikėjimą savimi ir meilę suteiks entuziazmo ne tik Jūsų vaikams, bet ir Jums.

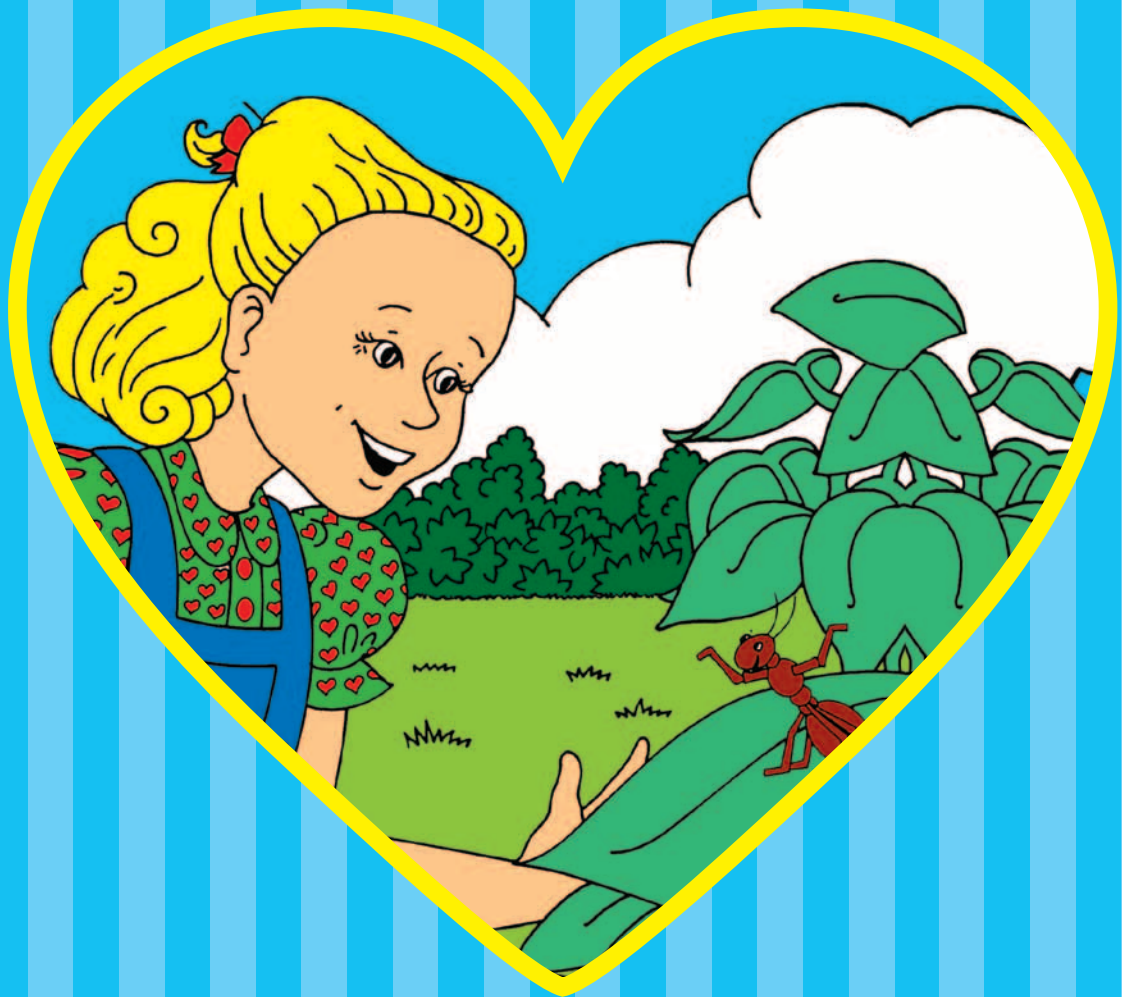
Kokio amžiaus bebūtume, mes visi esame Visatos vaikai,
tad dėjuokimės!

Aš myliu Jus,

Louise L. Hay

1 dalis

Lilė ir skruzdėlytė
Žinutė apie meilę

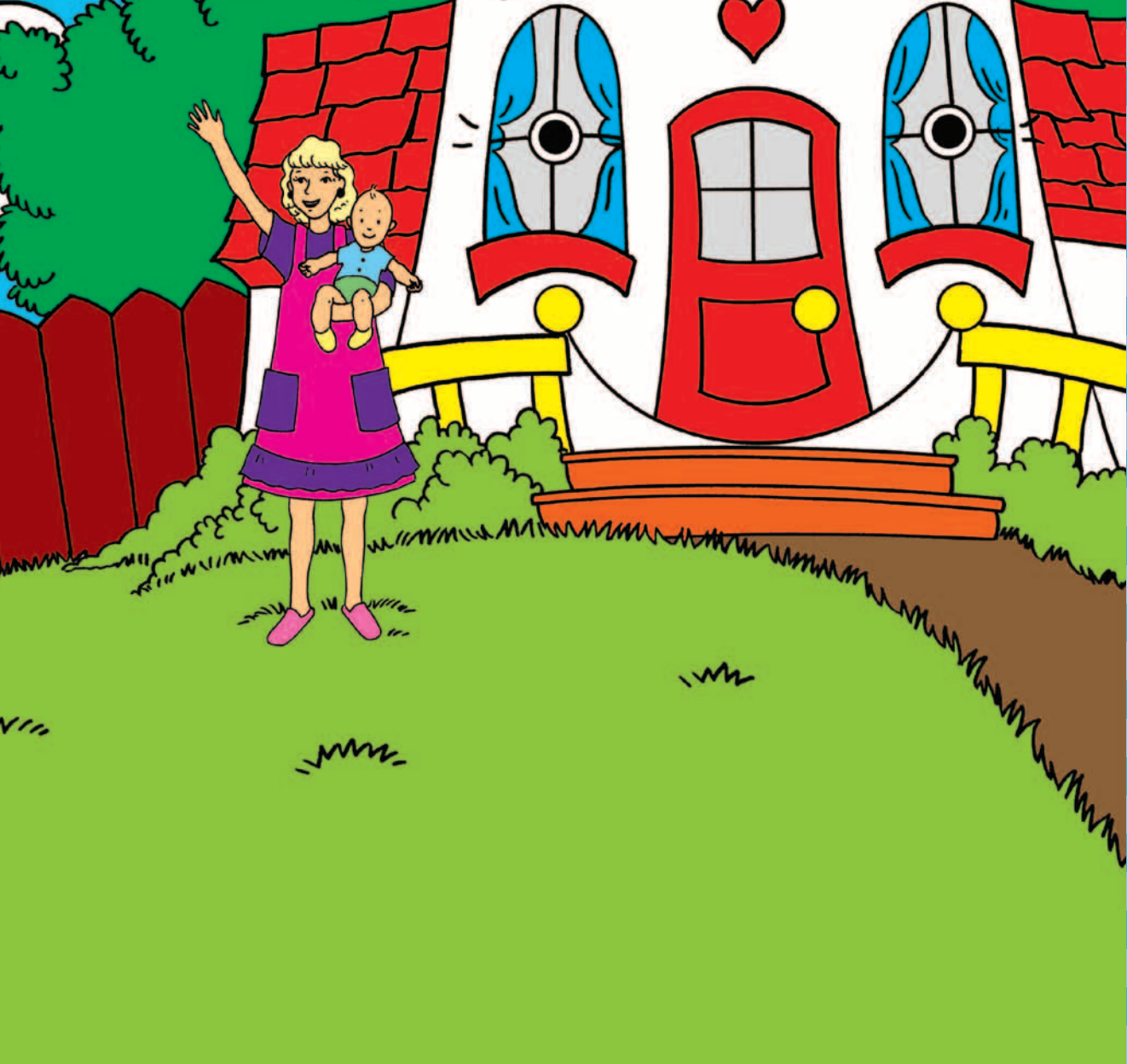
Vieną kartą, ne taip ir seniai, mieste, kuris mažai kuo skiriasi nuo tavojo, gyveno maža mergaitė vardu Lilė. Ji buvo geltonplaukė, garbanė, didelėmis mėlynomis akimis. Ant viršugalvio kaspinu ji mėgo susirišti mažą kasebę.

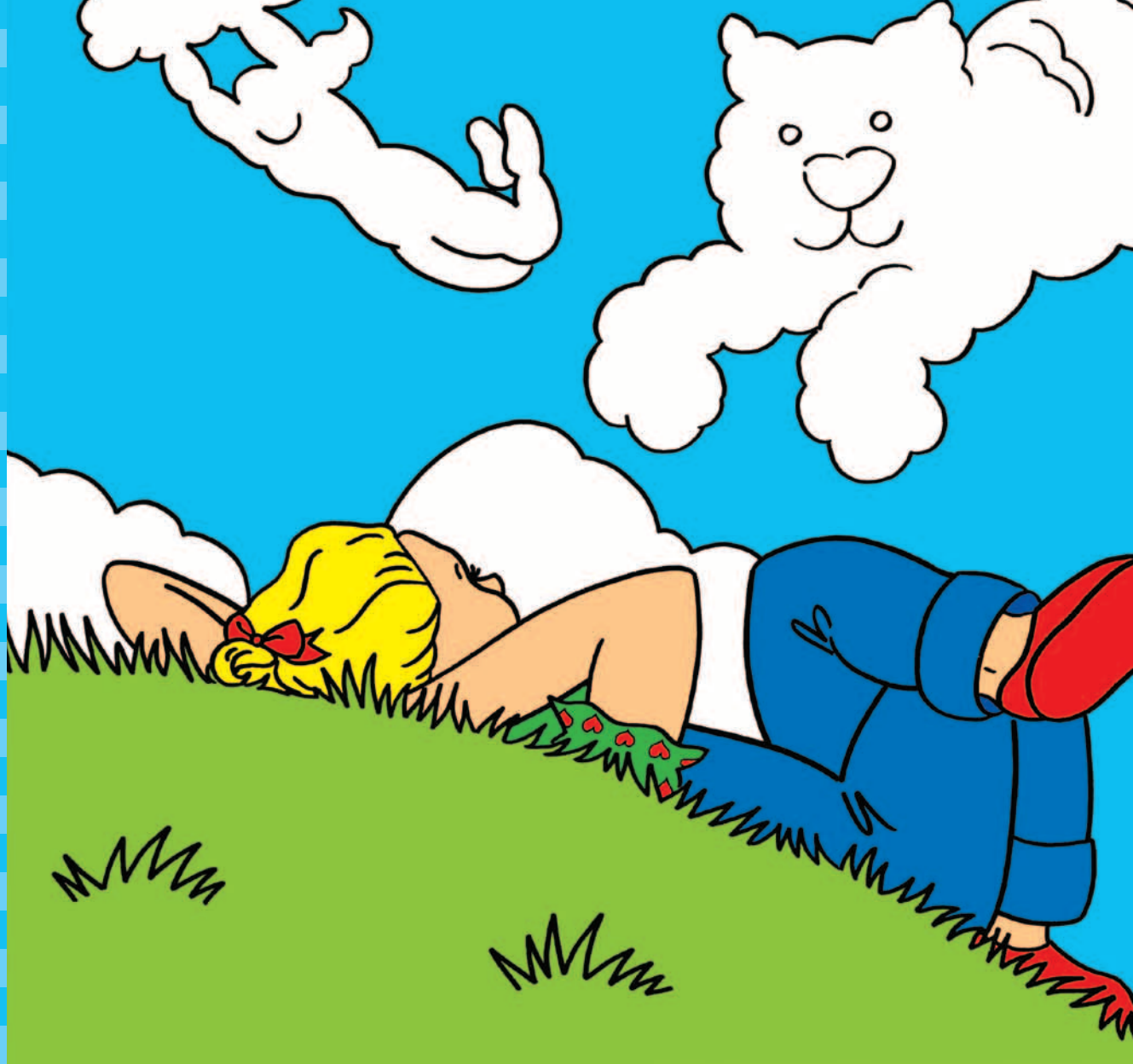
Lilē gyveno dideliame name. Abipus durų buvo po langą, dar buvo priebutis ir laiptai, todėl namas atrodė lyg laimingo žmogaus veidas. Kieme dunksojo daug senų medžių. Jie tarsi saugojo namą, o Lilė mėgo karstytis medžių šakomis bei suptis atsisėdus ant guminio mašinos rato, kuris virve buvo pririštas prie šakos. Lilės kieme visada buvo galima ką nors smagaus nuveikti.

Lilē dažnai žaisdavo viena. Ji turėjo broliuką, kuris dar buvo kūdikis. Joris buvo toks mažutis, kad Lilės tėveliai nuolat turėjo jį rūpintis. Lilė dėl to visai nesijaudino. Ji žinojo, kad vieną dieną Joris užaugs ir jam nereikės tiek daug dėmesio.

O šiuo metu jis yra kūdikis ir jam reikalinga tėvelių priežiūra. Be to, Lilė mėgo žaisti viena – juk aplink buvo tiek daug įdomių dalykų!

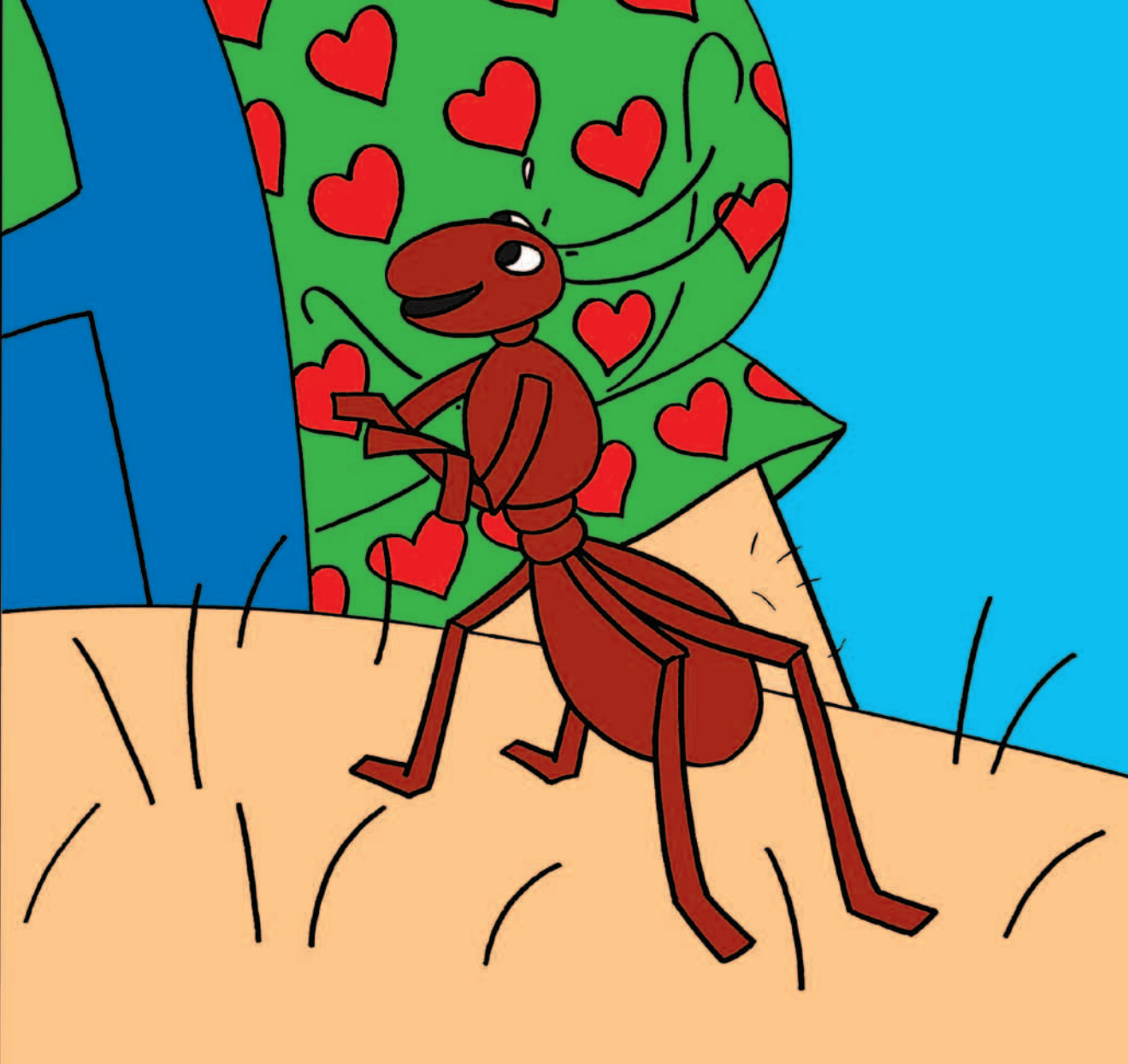
Vieną tingią popietę, Lilė gulėjo savo kieme ir stebėjo plaukiančius debesis. Ji įsivaizdavo, kad debesis yra cirkas, slenkantis virš jos.

Ji matė dramblius, tigrus, klounus ir netgi gražią
cirko akrobatę.

Lilē puikiai leido laiką, kai staiga pajuto, kad kažkas ropoja jos rankute. Ji žvilgtelėjo ir pamatė skruzdėlę.

Lilė nusišypsojo ir tarė:

– O, tai tik mažytė skruzdėlytė.

Tai išgirdus skruzdėlė supyko, ant krūtinės sukryžiuavo plonas rankytes ir atšovė:

– Pffff! Gerai, o tu esi tik mažytė mergytė!

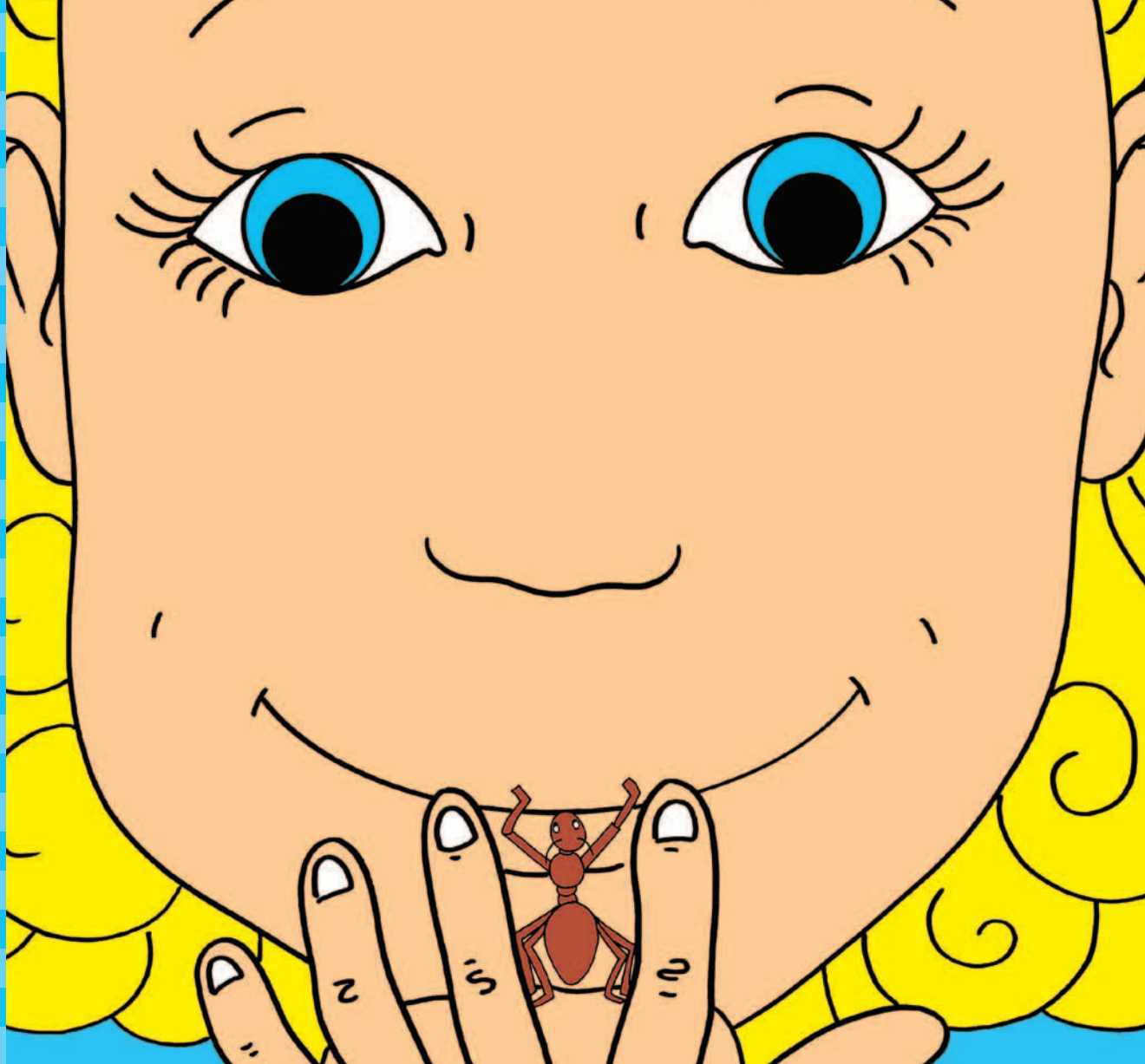
Lilė pasijuto kalta taip pasakius ir tarė skruzdėlei:

– Atsiprašau, mažyte skruzdėlyte. Nenorėjau šitaip pasakyti. Manau, kad tu esi labai svarbi skruzdėlė.

– O taip, – atsakė skruzdėlė. – Žmonės visada mano, kad mes esame vienodos. Aš jau pavargau to klausytis.

– Kai mes nuropojame pas iškylaujančius žmones arba klajojame po žmonių namus, visada girdime tą patį – skruzdėlės! Žmonės nesupranta, kad visos mes esame skirtingos, lygiai taip pat, kaip ir jūs, žmonės.

Lilė žvilgtelėjo į mažytę skruzdėlytę. Ji pasilenkė arčiau skruzdėlės ir tarė:

– Tu esi nuostabi maža skruzdėlytė!

Maža skruzdėlytė buvo be galo laiminga galėdama kalbėtis su naująja drauge.

– Mes po žeme statome miestą – Skruzdamiestį, – pasigyrė ji mergaitei.

– Aš turiu nustumti didelį akmenį, tik tu užtvėrei man kelią. Aš ketinau tau pakutenti ausį, kad tu pasitrauktum.

Lilė greitai atsitiesė ir pasisiūlė:

– Aš galiu tau padėti nugabenti akmenį. Aš esu labai stipri.

Maža skruzdėlytė buvo labai patenkinta. Ji greitai nuropojo ant žemės, kur buvo palikusi akmenį ir šūktelėjo:

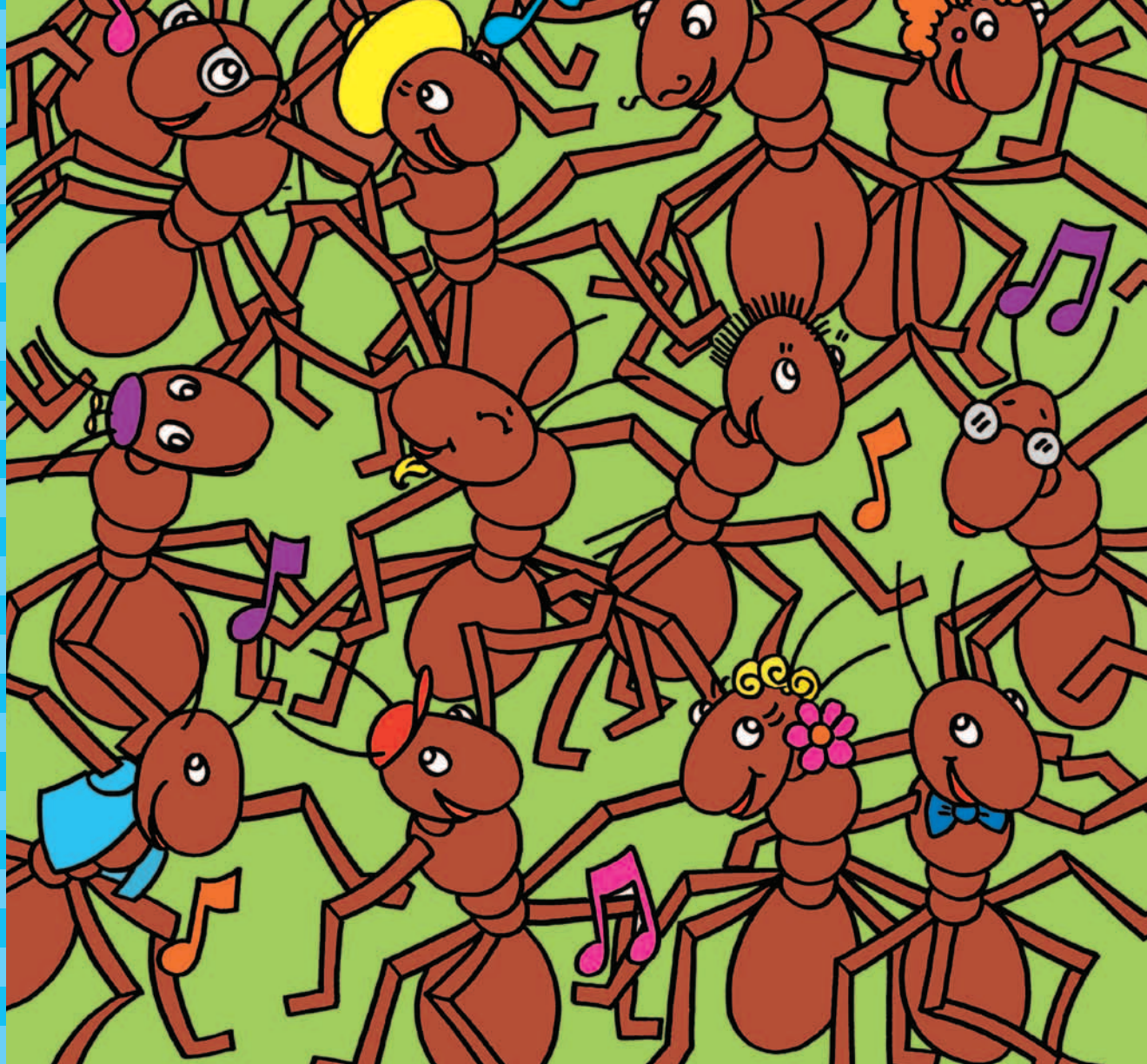
– Štai čia! Ar gali jį pakelti?

Akmuo buvo labai mažas palyginus su Lile. Iš tiesų tai buvo mažas akmenukas. Lilė rūpestingai paėmė akmenuką ir padėjo jį ten, kur norėjo skruzdėlė. Skruzdėlė labai džiaugėsi.

– Tu būtum nuostabi skruzdėlė, – tarė ji. – Ar norėtum gyventi kartu su mumis? Tada mes galėtume labai greitai pastatyti miestą. Lilė nusišypsojo skruzdėlytei.

– Bijau, kad aš netilpsiu jūsų mieste. Jis daug mažesnis už mane. Aš negaliu būti skruzdėle.

Maža skruzdėlytė atrodė sumišus.

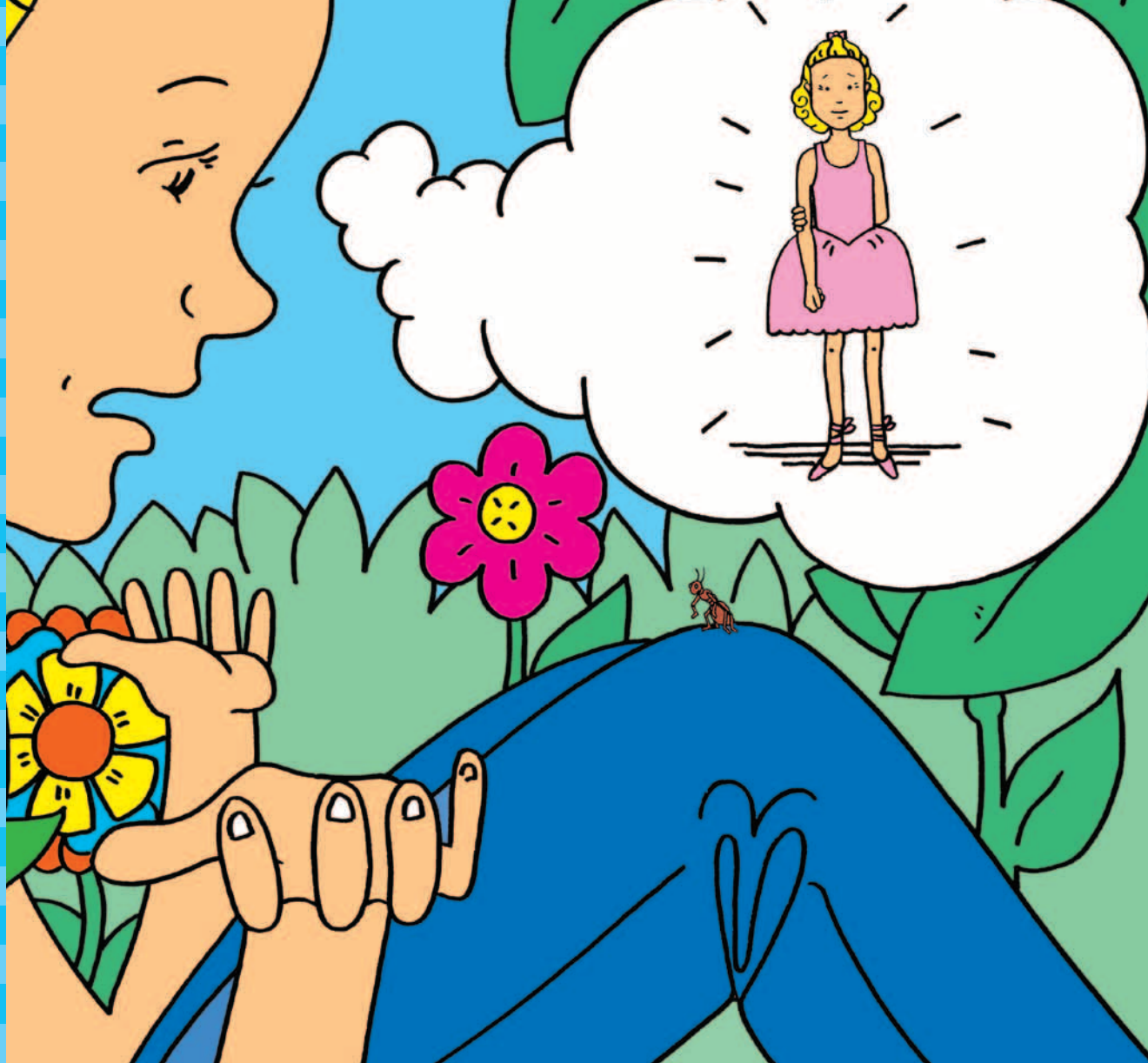
– Kodėl tu negali? – paklausė ji. – Mano mieste mes dažnai dainuojame tokią trumpą dainelę. Štai tokią:

– Tu gali būti tuo, kuo nori būti,
Tu gali veikti tai, ką nori veikti,
Tu gali būti tuo, kuo nori būti,
Ir pasaulis visas tau padės!

– Kokia linksma trumpa dainelė, – susijuokė Lilė. – Tačiau ką ji reiškia?

– Ji reiškia, kad mes visi galime būti skirtingi, tačiau kiekvienas iš mūsų savyje turime galią, kurios dėka savo gyvenime galime daryti nuostabius dalykus, – paaiškino mažytė skruzdėlytė. – Tu gali daryti tai, ką tu nori daryti. Niekas negali tavęs sustabdyti.

– Man patinka šokti, – tarė Lilė. – Aš norėčiau būti balerina.
– Jeigu tu nori – tu gali, – tarė jai mažytė skruzdelytė.
Lilė pažvelgė žemyn į savo naują draugę ir liūdnai pasakė:
– Aš taip nemanau. Mano mama nuvedė mane į šokių mokyklą,
o mokytoja pasakė, kad mano kojos yra per plonos ir kad aš negaliu
tapti gera balerina.

Mažytė skruzdėlytė treptelėjo savo plonyte kojele taip garsiai, kaip tik gali treptelti mažytė skruzdėlytė.

– Jeigu tu nori būti balerina, tu gali būti balerina, – sušuko ji. – Aš tau parodysiu mažą triuką. Viskas prasideda tavo galvoje.

Lilė sėdėjo ir atidžiai klausėsi savo mažytės draugės pasakojimo.

– Dabar mes pažaisime tokį žaidimą. Įsivaizduok save pačiame gražiausiame pasaulio teatre.

Lilė užmerkė akis ir akimirksniu išvydo save pačiame gražiausiame, kokį tik ji galėjo įsivaizduoti, pasaulio teatre.

– Dabar, – tęsė mažytė skruzdėlytė, – įsivaizduok save šokančią ant scenos. Tu esi pati gražiausia ir grakščiausia balerina iš visų. Ar gali matyti tai?

Lilė galėjo matyti tai. Ji buvo tokia sužavėta, kad šiek tiek prasimerkė. Ji norėjo, kad šis nuostabus jausmas truktų amžinai. Čia ji buvo ant scenos, gražiai šoko, nors jos kojos buvo gana plonos. Pamažu vaizdinys išblanko ir ji atmerkė akis.

– Aš mačiau tai! – sušuko Lilė. – Aš buvau labai graži ir šokau taip grakščiai! Ach, ačiū tau! Aš žinau, kad aš galiu tapti nuostabia balerina, jei tik to panorėsiu. Ir tada ji susiraukė.

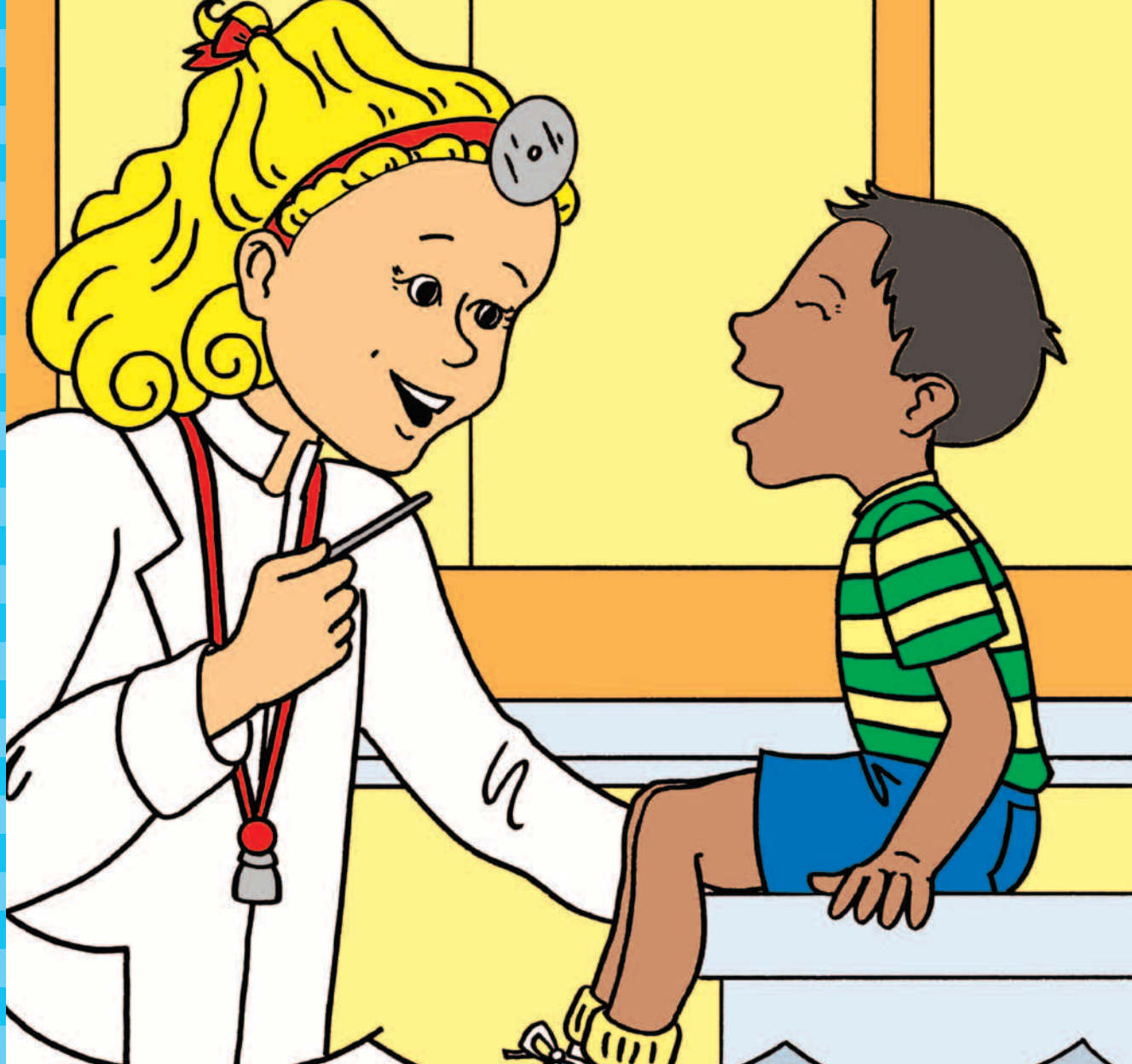

– Bet man dar patinka arkliai, – tarė Lilė. – Ar galiu tapti cirko jojike?

– Žinoma, tu gali, – atsakė jos mažoji bičiulė. – Jei tai, yra tai, ko tu iš tikrųjų nori, tada tu gali rasti būdą, kaip tai pasiekti. Tiesiog žaisk šį vaizduotės žaidimą.

Lilė užmerkė akis ir įsivaizdavo save stovinčią ant didingo žirgo, kuris šuoliavo ratu cirko arenoje. Ji pasijautė labai laiminga. Bet Lilė vėl susiraukė.

– Bet aš taip pat mėgstu padėti žmonėms, kai jie serga, –
paaiškino Lilė. – Kaip tu manai, ar aš galėčiau tapti gydytoja?

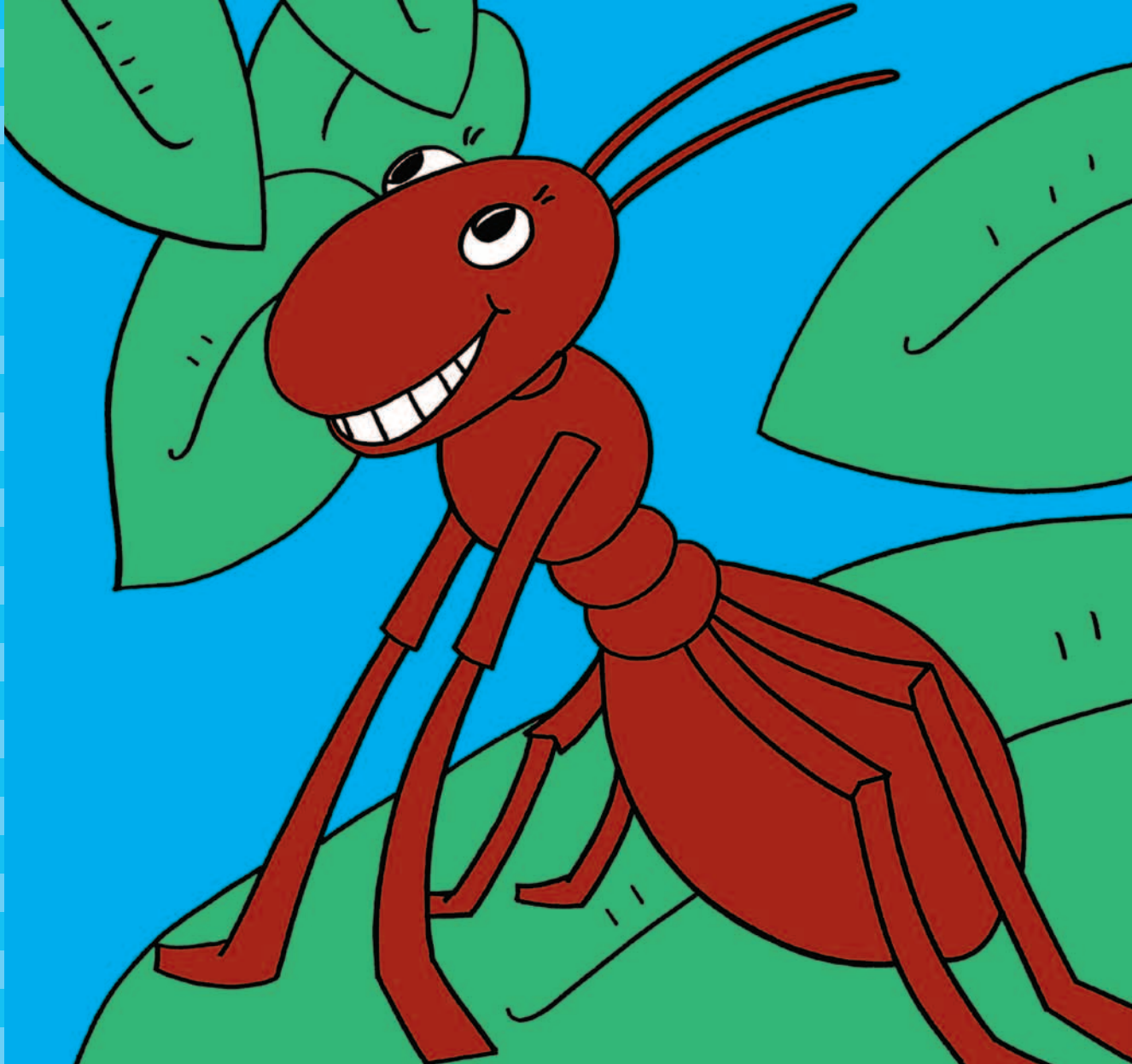
– Žinoma, tu gali, jei tik to nori, – patvirtino mažytė
skruzdėlytė.

Lilė įsivaizdavo save dirbančią jaukiame gydytojo

kabinete ir padedančią žmonėms pasveikti. Ji labai tuo susižavėjo.

– Tiek daug dalykų, kuriais aš galiu užsiimti, argi ne taip! – šūktelėjo ji.

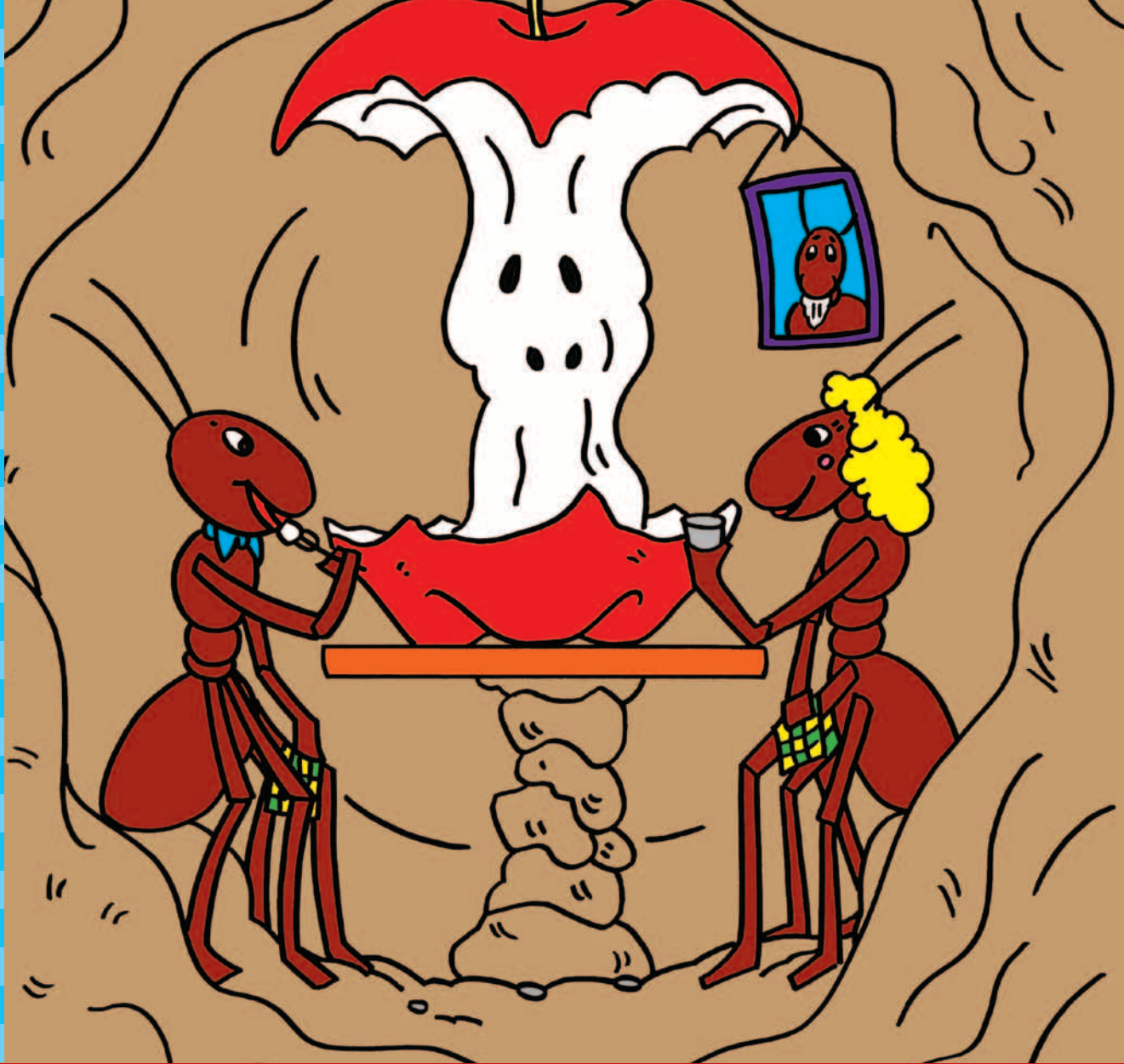

Mažytė skruzdėlytė plačiai nusišypsojo.

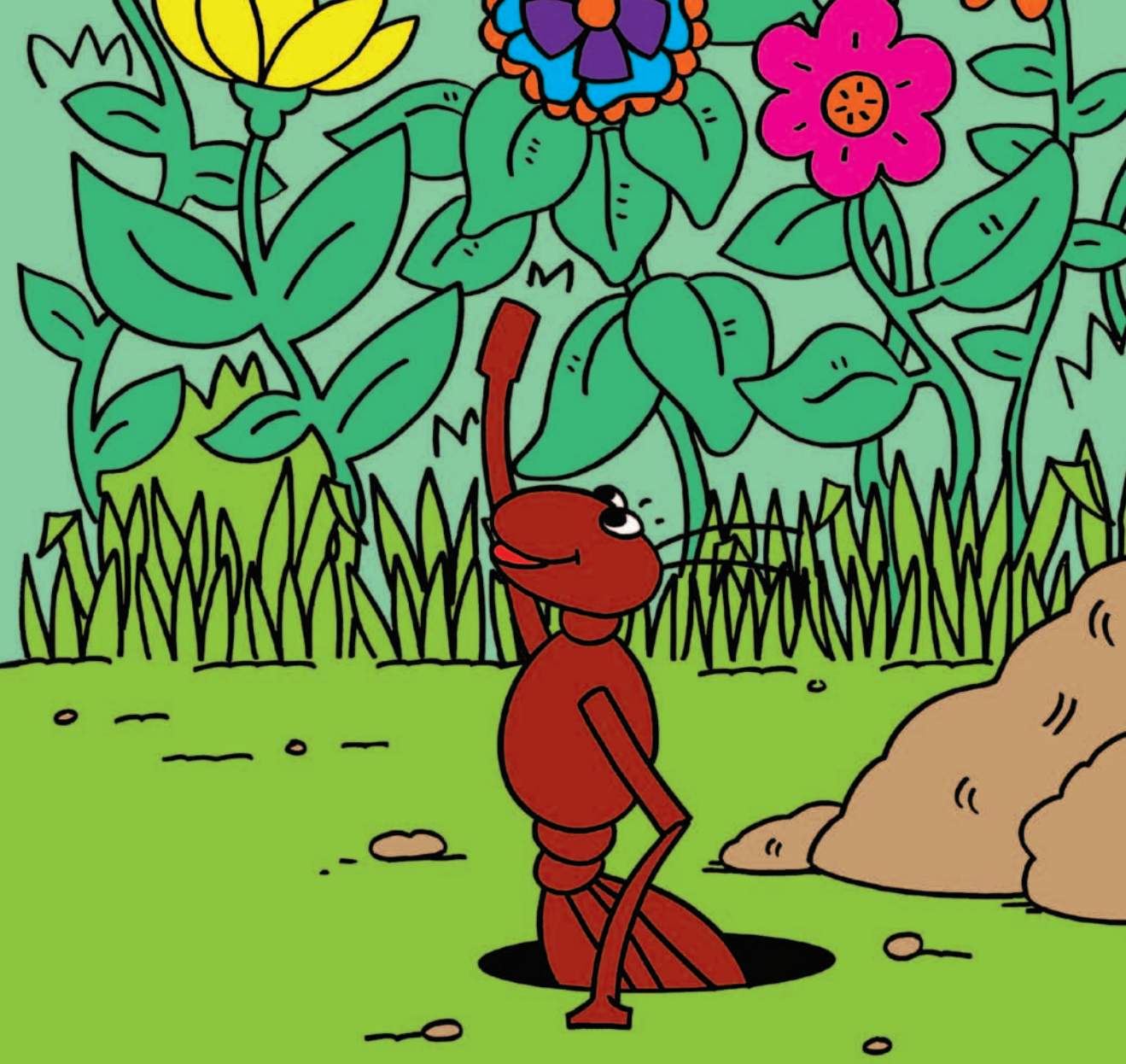
– Žinoma, taip. Tik atsimink – jei tu jauti, kad negali kažko padaryti, įsivaizduok save tai darant. Tavo mintys yra labai galingos. Jų dėka tau gali nutikti daug gerų dalykų. Kartais tai gali užtrukti, tačiau jei tikrai to nori, tai įvyks. Taip pat visada dainuok sau mano trumpąją dainelę. Ji primins tau, kad nieko nėra neįmanomo. Ir skruzdėlytė dar kartą uždainavo:

- Tu gali būti tu, kuo nori būti,
Tu gali veikti tai, ką nori veikti,
Tu gali būti tu, kuo nori būti,
Ir pasaulis visas tau padės!
- Dabar aš turiu grįžti į darbą, – tarė mažytė skruzdėlytė.
Lilė nusišypsojo savo mažajai draugei.
- Ačiū, kad pasikalbėjai su manimi. Aš iš tiesų puikiai praleidau
laiką. Ar galėsime pasišnekėti dar kartą?

– Taip, galėsime, – nusišypsojo mažytė skruzdėlytė. – Aš norėčiau pakviesti tave pietų, tačiau tu netilpsi į mano namą. Galbūt surengsime iškylą. Mums, skruzdėlėms, patinka žmonių iškylas. Tu galėsi atsinešti maisto.

– Būtų smagu! – sutiko Lilė. Ir tada mažytė skruzdėlytė nėrė į mažą duobelę – ji grįžo į darbą.

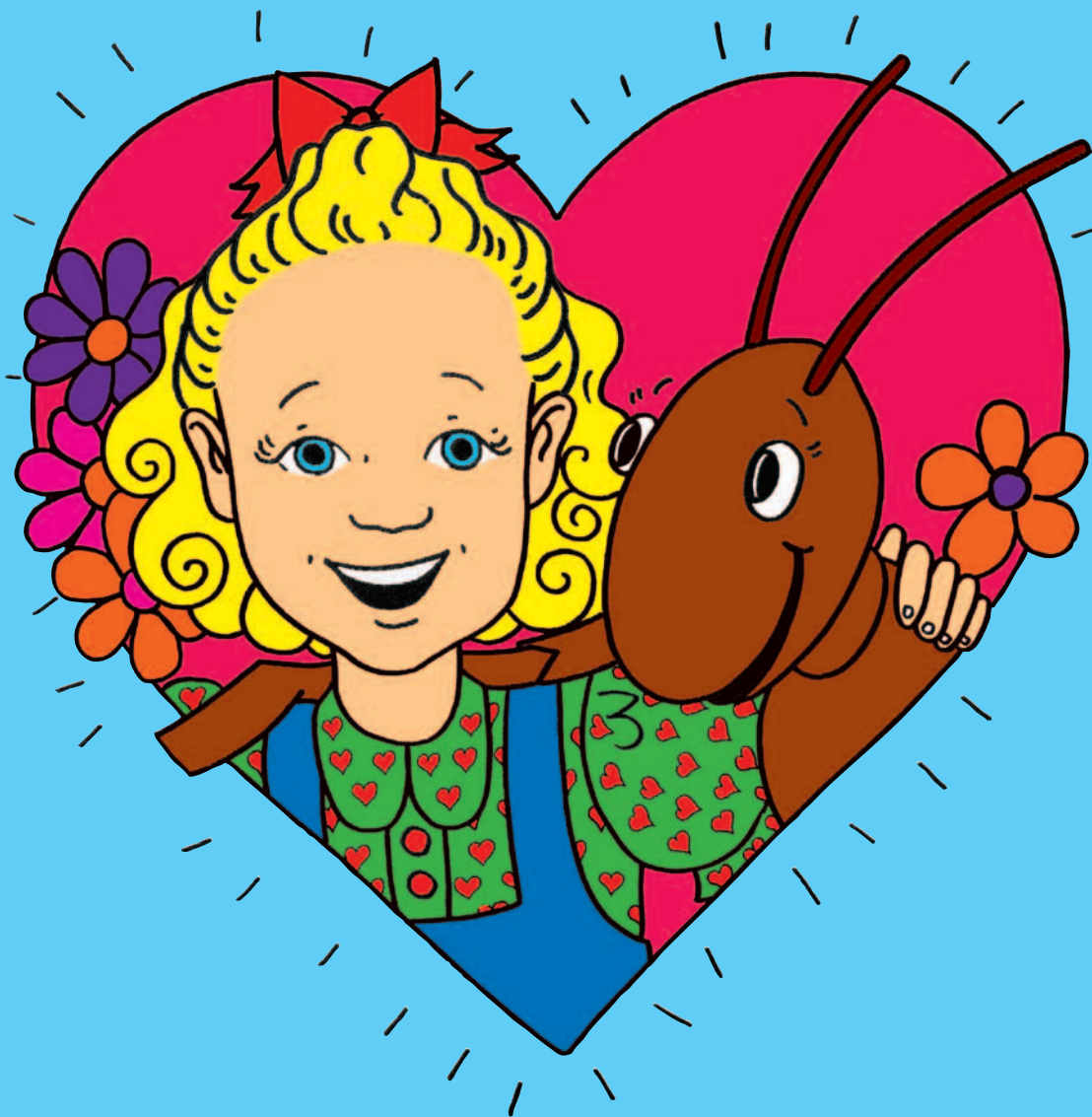
Popietē buvo smagi. Šiltas vējelis žaidē su Lilēs plaukais, paskui pašiureno medžių lapus. Tolumoje Lilē girdējo savo broliukā, kuris gugavo taip, kaip moka tik kūdikiai.

Jos mama išējo ī priebutī ir šūktelejo:

– Lile, grįžk! Laikas pietauti!

Lilė atsistojo, nusivalė dulkes ir linksma nurūko namo dainuodama dainelę, kurią ją išmokė mažytė skruzdėlytė.

- Tu gali būtī tuo, kuo nori būtī,
Tu gali veikti tai, ką nori veikti,
Tu gali būtī tuo, kuo nori būtī,
Ir pasaulis visas tau padēs!